

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/608/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314226732
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2314226732.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Holiča a členov JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Zlatice Javorovej v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej splnomocnenkyňou: Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie č. 13, o 506,92 eur, o odvolaniach žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 12. mája 2015 č. k. 17C/435/2014-50 a uzneseniu Okresného súdu Galanta z 23. júna 2015 č. k. 17C/435/2014-68 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanej domáhala zaplataenia majetkovej škody vo výške 175 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 331,92 eur, pričom žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej (o žalobe založenej na tvrdenom nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Dunajská Streda, ďalej len „exekučný súd“, v exekučnom konaní vedenom týmto súdom pod sp. zn. 6Er/454/2003, s následným vyvodzovaním zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup) odôvodnil právne ust. § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, 2, § 17 ods. 1 až 3 ZoZS (zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2012) a § 44 ods. 6, 8 a 9 a § 238 ods. 1, 2 E. p. (Exekučného poriadku č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov), čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Vecne zdôvodnil, že k nesprávnomu úradnému postupu nedošlo. Predmetné exekučné konanie začalo dňa 29. júla 2003, v dôsledku čoho bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 44 ods. 6 E. p. v znení účinnom do 31. augusta 2005, ktoré neustanovovalo povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávnenej (žalobkyne) na zmenu exekútora v lehote 30 dní (od doručenia návrhu na zmenu exekútora). Podľa prechodného ustanovenia § 238 ods. 1 E. p. sa konania začaté pred 1. septembrom 2005 dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005 (pretože odsek 2 neustanovoval inak). Vzhľadom na uvedené žalobkyňa nemohla vzniknúť škoda. Ako oprávnená podala návrh na zmenu súdneho exekútora podaním z 18. novembra 2010, o ktorom exekučný súd rozhodol uznesením z 10. júna 2011 (ktorým vyhovel jej návrhu). Exekučný súd v uvedenom období vyzval súdneho exekútora na vyjadrenie sa k návrhu na zmenu exekútora, ako aj k uplatneniu trov exekúcie vrátane ich špecifikácie. Dňa 3. júna 2011 doručil

súdny exekútor svoje stanovisko a vyúčtovanie trov exekúcie. Následne 10. júna 2011 exekučný súd návrhu na zmenu exekútora vyhovel. Žalobkyňa preto nepreukázala atribúty zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Rozhodnutie o trovách konania súd prvého stupňa odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a úspechom žalovanej, pretože z obsahu spisu jej nevyplývali žiadne trovy, ktoré by jej vznikli.

Proti uvedenému rozsudku podala v celom rozsahu včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala, že postupom súdu prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a vec nesprávne právne posúdil. Súd prvého stupňa podľa nej rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou (obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 ZoZS v znení zákona č. 412/2012 Z. z.), hoci interpretácia hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti aj založenia zodpovednostného právneho vzťahu, pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti (potom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu) nie je možná. Uplatnením opačného názoru de iure aj de facto by došlo k aplikácii princípu priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd prvého stupňa nezrejmil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty do času, kým došlo ku konečnému rozhodnutiu. Exekučný súd posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Súdu prvého stupňa neprislúchalo polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Mal povinnosť aplikovať platné právo a prihliadať na stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „ESLP“), teda aj práva na spravodlivý súdny proces (osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase). Dohovor o ľudských právach (Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov dojednaný v Ríme 4. novembra 1950, Oznamenie FMZV č. 209/1992 Zb.) zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom, ktorý by vyhovel požiadavkám čl. 6 ods. 1 (zahŕňujúci aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote). Zodpovednosť štátu podľa uvedenej judikatúry vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú „mimosúdne“ faktory, napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy. Súd prvého stupňa tiež nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, preukazujúcim výšku, v akej mal nesprávny úradný postup na žalobkyňu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jej majetku.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil žalobkyni povinnosť do 10 dní od právoplatnosti uznesenia zaplatiť súdny poplatok za odvolanie 20 eur a toto rozhodnutie odôvodnil položkou č. 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou ZoSP (zákona SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších zmien a doplnení).

Aj proti takémuto uzneseniu podala včas žalobkyňa odvolanie a navrhla ho zrušiť, namietajúc absenciu odôvodnenia ako jednej zo zákonom predpísaných náležitostí súdneho rozhodnutia. V sadzobníku súdnych poplatkov nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania proti rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škodu spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Analogické rozširovanie úkonov podliehajúcich poplatkom podľa Ústavy SR neprichádza do úvahy. Podľa ustanovenia § 18ca ZoSP, ako prechodného ustanovenia v zákone, možno podľa predpisov účinných od 1. októbra 2012 vyberať poplatky len v konaniach začatých po takomto čase a o takýto prípad tu nešlo (žaloba bola podaná v septembri 2012). Poplatková povinnosť nie je jasne a jednoznačne stanovená a žalobkyni bola uložená v rozpore so zákonom. Spoplatňovanie procesného úkonu sa musí riadiť časom začatia konania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MCdo 14/2007 z 30. júna 2008). V čase začatia konania bolo súdne konanie o náhradu škodu spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od súdnych poplatkov (išlo o vecné oslobodenie), teda konanie bolo od poplatkovej povinnosti oslobodené celé. Poukázala tiež na rozhodovaciu prax okresných súdov (Okresný súd Komárno a Okresný súd Rimavská Sobota), ktoré pristúpili k zrušeniu uznesenia o povinnosti zaplatiť súdny poplatok podľa položky 7a, ako aj na závery rokovania občiansko-právneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolačný súd po zistení, že odvolanie proti rozsudku podala včas účastníčka konania a to proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok prvostupňového súdu v medziach odvolania žalobkyne (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny a odvolanie nie je dôvodné.

Odvolačný súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a vzhľadom na potrebu vysporiadať sa s tvrdeniami žalobkyne v odvolaní, odvolačný súd doplnil ďalšie dôvody.

Žalobkyňa predovšetkým nepreukázala naplnenie primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a to nesprávny úradný postup. Tvrdenie žalobkyne o porušení zákonom ustanovenej 30-dňovej lehoty exekučným súdom (pre rozhodnutie o zmene súdneho exekútora) nebolo dôvodné. Exekučné konanie v prejednávanej veci začalo ešte pred nadobudnutím účinnosti novely E. p. (zákonom č. 341/2005 Z. z.), ktorá stanovila lehotu 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora až s účinnosťou od 1. septembra 2005. Intertemporálne (prechodné) ustanovenie (§ 238 ods. 1 E. p.) zachovalo postup súdu v konaniach začatých pred 1. septembrom 2005 podľa práva v znení do 31. augusta 2005 (pretože odsek 2 § 238 E. p., upravujúci odlišný postup, sa netýkal predmetného ustanovenia § 44). S poukazom na uvedené pre exekučný súd nebola stanovená žiadna záväzná lehota.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. I. ÚS 16/02) ani nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, pretože je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Primeraná rýchlosť konania je jednou z podmienok spravodlivého procesu v širšom zmysle slova. Príliš dlhé konanie ohrozuje jeho účinnosť, pomalá spravodlivosť je považovaná za odmietnutú spravodlivosť. Rýchlosť však neznamená prenáhlenosť. Konanie musí byť čo najrýchlejšie ale tak, aby tým neutrpela jeho kvalita. Nesmie ísť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti a rešpektovania ostatných základných princípov konania (rozhodnutie ESLP vo veci Neumeister v. Rakúsko z 27. decembra 1968). V rozhodnutí vo veci Bodaerd v. Belgicko z 22. októbra 1992 ESLP uviedol, že čl. 6 Dohovoru o ľudských právach predpisuje rýchlosť súdneho konania, ale súčasne zakotvuje všeobecnejší princíp riadneho výkonu spravodlivosti (Dohovor taktiež ráta s tým, že konanie sa nemá príliš unáhliť). Nemohlo tak obstať tvrdenie žalobkyne o „polemizovaní“ súdu o limitácii dĺžky konaní zákonnými lehotami. Výklad jednotlivých právnych predpisov nesmie byť formalistický, má byť ústavne konformný, eurokonformný ako aj teleologický (nachádzajúci zmysel a účel zákona).

Nebolo tiež možné prehliadať okolnosti prípadu, ktoré spočívali v postupe samotnej žalobkyne, ktorá podávala na súd návrhy na vykonanie exekúcie v enormne hromadnom počte, ktorý objektívne znemožnil zamestnancom súdu, vybavujúcim exekučnú agendu, konať v kratších stagnačných lehotách. Na uvedený postup takýchto subjektov reagovala aj legislatíva, keď zákonodarca upravil osobitný procesný postup súdu v prípade tzv. hromadných podaní (§ 42a O. s. p. a § 139a a nasl. vyhlášky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, špeciálny súd a vojenské sudy). Cieľom uvedenej úpravy bolo zamedziť paralyzovaniu činnosti súdov (predovšetkým exekučných oddelení), keďže súd bol povinný konať a poskytovať súdnu ochranu vo všetkých ďalších veciach exekučnej ako aj každej inej agendy.

S poukazom na uvedené došlo k vyvráteniu už samotného skutkového základu primárneho atribútu zodpovednostného vzťahu, v dôsledku čoho dôvodne súd prvého stupňa žalobu zamietol (žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu).

Novelizovaná právna úprava ustanovenia § 9 ods. 2 ZoZS (od 1. januára 2013) aj explicitne zakotvila požiadavku posúdenia nesprávneho úradného postupu v závislosti od výsledkov právoplatných rozhodnutí označených súdov (ESLP alebo Ústavného súdu SR) alebo vybavenia sťažnosti na prietahy, príp. žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy. Je potrebné zdôrazniť, že súd prvého stupňa neaplikoval novú právnu úpravu (a preto nemohlo dôjsť k porušeniu princípu zákazu retroaktivity), keďže argumentačným základom súdu prvého stupňa bol platný právny stav v čase žalobkyňou

tvrdeného postupu exekučného súdu (a to vo vzťahu k ZoZS a E. p.), ako aj judikatúra Ústavného súdu SR.

Žalobkyňa, ktorá poukazovala na zásah do svojich podnikateľských aktivít, sa práve v ich dôsledku stala centrom pozornosti ochrany spotrebiteľa v Slovenskej republike, ako aj na úrovni príslušných orgánov Európskej únie. Podmienky poskytovania úverov, na základe ktorých boli vydávané exekučné tituly predstavované rozhodcovskými rozsudkami, boli kvalifikované ako neprijateľné podmienky.

Ak chýbal prvý z atribútov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v danom prípade nesprávny úradný postup) bolo bezpredmetné zaoberať sa existenciou ďalších atribútov, keďže by to na bezzákladnosti žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nemohlo nič zmeniť. Preto námietka žalobkyne týkajúca sa nesprávnosti odmietnutia návrhu na znalecké dokazovanie nemohla byť dôvodná. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní tvrdila, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, svoje tvrdenie bližšie nekonkretizovala.

Odvolačný súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o trovách konania, v ktorom plne úspešná žalovaná náhradu trov konania nevyčíslila a tieto nevyplývali ani zo spisu, preto nepriznanie náhrady trov konania žalovanej bolo dôvodné.

Aj v prípade uznesenia odvolanie podala včas účastníčka konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.) a tu odvolací súd preskúmaním uznesenia prvostupňového súdu v medziach odvolania žalobkyne (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením rozhodol vecne správne o uložení poplatkovej povinnosti žalobkyne za podané odvolanie proti rozsudku, a to vo výške 20 eur.

Úprava súdnych poplatkov je obsiahnutá v ZoSP. Výpočet poplatkových úkonov a bližšie podmienky ich platenia sú obsiahnuté v sadzobníku súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu citovaného zákona. Keďže odvolacie konanie na základe odvolania žalobkyne bolo začaté podaním jeho odvolania, na vyrubenie súdneho poplatku za odvolanie je potrebné aplikovať ZoSP v znení účinnom v čase začatia odvolacieho konania, teda v znení zákona 286/2012 Z. z. účinného od 1.10.2012 (ďalej len „cit. zák.“).

V zmysle § 2 ods. 4 ZoSP v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie. Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ ZoSP poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania, ak je poplatníkom odvolateľ a poplatok je splatný vznikom poplatkovej povinnosti (§ 8 ods. 1 ZoSP). Sadzba poplatku je pritom uvedená v sadzobníku buď percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou (§ 6 ods. 1 ZoSP). Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej (§ 6 ods. 2 ZoSP).

Podľa položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov v znení ZoSP v znení zákona č. 286/2012 účinného od 1.10.2012 zo žaloby na náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20 eur.

V preskúmvanej veci je odvolací súd toho názoru, že súd prvého stupňa postupoval správne, ak žalobkyne za podané odvolanie vyrubil súdny poplatok vo výške 20 eur a to v zmysle položky 7a sadzobníka súdnych poplatkov ZoSP v znení zákona č. 286/2012 Z. z. účinného od 1.10.2012. Odvolací súd zastáva názor, že poplatková povinnosť žalobkyne za podané odvolanie sa neviaže na znenie ZoSP účinného ku dňu podania žaloby na súd, ale na znenie zákona účinného, kedy vznikla poplatková povinnosť, t. j. kedy žalobkyňa podala odvolanie, čím začalo odvolacie konanie a to s poukazom na znenie ust. § 5 ods. 1 písm. a/ ZoSP. V danom prípade sa tak stalo za účinnosti zákona č. 286/2012 Z. z. účinného od 1.10.2012, ktorým bola založená poplatková povinnosť zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom vo výške 20 eur a preto je potrebné aplikovať toto zákonné ustanovenie. Neobstojí preto námietka žalobkyne, že súd prvého stupňa vyrubením tohto súdneho poplatku určil tento súdny poplatok nad rámec zákona.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku, podľa ktorej žalobkyňa podala odvolanie proti rozsudku a nie žalobu, len ktorá je podľa znenia položky 7a sadzobníka poplatkov predmetom spoplatnenia a súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, preto odvolateľ nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie, odvolací súd uzatvára nasledovne:

Podľa § 1 ZoSP sa súdne poplatky vyberajú za jednotlivé úkony alebo konania súdov, ak sa tieto vykonávajú na návrh účastníkov konania a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona. Prítom treba dôrazne rozlišovať úkony, ktoré sa spoplatňujú, od konaní súdov.

Konaním na návrh (resp. na základe žaloby) sa rozumie predovšetkým konanie podľa Občianskeho súdneho poriadku. Za konanie sa pre účely platenia súdnych poplatkov považuje nielen konanie pred súdom prvého stupňa, ale rovnako i odvolacie konanie a dovolacie konanie (§ 6 ods. 1 ZoSP). Cit. ust. § 6 ods. 2 prítom výslovne zakotvuje, že poplatok podľa rovnakej sadzby ako za návrh sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Úkony a konania, ktoré majú byť spoplatnené, predpokladajú ich výslovné zaradenie do sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona. Sadzobník súdnych poplatkov sa s touto problematikou vysporiadal tak, že vytvoril štyri časti, z ktorých I. časť upravuje poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, II. časť poplatky za úkony súdov, III. časť sa zaoberá poplatkami orgánov štátnej správy súdov, no a posledná IV. časť je venovaná poplatkom za úkony prokuratúry.

Poplatok za podanie návrhu je splatný jeho podaním (§ 8 ods. 1 ZoSP). Pod pojem návrh treba subsumovať aj odvolanie, ako návrh na odvolacie konanie. Je to spôsobené tým, že zákon síce pri vymedzení pojmov nie je dôsledný, avšak z celkovej konštrukcie úpravy súdnych poplatkov sadzobníkom tvoriacim prílohu ZoSP nemožno spochybníť to, že poplatková povinnosť stanovená položkou 7a sadzobníka sa vzťahuje na celé konanie o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom odvolacie konanie je konanie o riadnom opravnom prostriedku. Podľa názoru odvolacieho súdu aj poznámka 3 uvedenú len k položke 1 v znení „Poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej“, je preto potrebné vykladať v kontexte s konštrukciou celého zákona včítane sadzobníka súdnych poplatkov (oddelené štyri časti) tak, že sa vzťahuje na celú prvú časť upravujúcu poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, teda aj k položke 7a, ktorou je určený súdny poplatok za občianske súdne konanie o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Z vyššie uvedeného tak vyplýva, že ak žalobkyňa napadla predmetný rozsudok vo veci samej v zákonnej lehote odvolaním, súd prvého stupňa preskúmaným uznesením správne podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov (v spojení s vyššie cit. ust. zákona o súdnych poplatkoch) žalobkyňu uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie a to v správnej výške 20 eur.

Odvolací súd poukazuje aj na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015, podľa ktorého ak bolo odvolanie (dovolanie) po 30. septembri 2012, vzťahuje sa na poplatkovú povinnosť v odvolacom (dovolacom) konaní, právna úprava účinná od 1. októbra 2012, i keď konanie vo veci samej na súde prvého stupňa začalo pred 30. septembrom 2012.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p..

Z dôvodu, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. jej vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná však nepodala návrh na priznanie náhrady trov konania a zo spisu vznik trov odvolacieho konania tejto účastníčky nevplýval. Odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.